

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

BİLGİN v. TÜRKİYE

(Başvuru no. 1571/07)

STRAZBURG

9 Mart 2021

*Bu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullarda kesinleşecektir.
Editorial revizyona tabi olabilir.*

OLAYLAR

Başvurucu Hüseyin Cahit Bilgen, 1952 doğumlu ve Ankara'da yaşayan bir Türk vatandaşdır.

1979'da başvuru, Danıştay raportör hâkim adayı olarak atanmıştır. Başvurucu, farklı bir yargısal kariyerin ardından, 1998 yılında Ankara İdare Mahkemesi Sekizinci Dairesi'nde başkan olmuştur. 2005 yılında rızası olmaksızın Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) tarafından Ankara Bölge İdare Mahkemesi'ne hâkim olarak atanmıştır. Olağan mahkemelerde itiraz edilemeyen bu karara karşı yapılan itiraz, HSYK İtiraz Kurulu tarafından reddedilmiştir. 2006 yılında başvuru Sivas Bölge İdare Mahkemesi'ne nakledilmiştir. Bu nakledildiği mahkeme, daha önce görev yaptığı yerden daha düşük derecedeki bir mahkemedir. Nakil kararında ise hiçbir sebep belirtilmemiştir.

Hükümet, başvuru, 2005 yılında gerçekleştirdiği mesleki performansına ilişkin olarak kendisine “ortalama” bir derece verilen bir değerlendirme sunmuş ve başvuru “... başkanlık görevinden almanın ve Ankara dışında bir mahkemeye başka bir yere yerleştirmenin uygun olacağı belirtilmiştir.” Başvuru, bu değerlendirme nedeniyle maaşına zam yapılmadığını ileri sürmüştür.

27 Temmuz 2006 tarihinde başvuru, HSYK'ya kendisini Sivas mahkemesine sevk etme kararının yeniden gözden geçirilmesi için başvurmuştur. Kararların rızası olmadan alındığını, yargı bağımsızlığını zedelediğini ve mesleki itibarını zedelediğini savunmuştur. Sivas'ın evinden 440 km uzakta olduğu göz önüne alındığında, buradaki görevi aile hayatına saygı hakkına müdahale teşkil etmektedir. Cevap olarak Adalet Bakanlığı, yalnızca hizmetin ihtiyaçlarına göre hareket edildiğini belirtmiştir. Bu karar aleyhine olağan mahkemelere başvuru yapılamamaktadır.

2007 yılında başvuru, “ortalama” derecelendirmesinin nedenlerinin açıklanması için Adalet Bakanlığı'na başvurmuştur. Bakanlık, değerlendirme formlarının gizli olduğunu ve Bilgi Edinme Hakkı Yasası kapsamına girmediğini söylemiştir. Yine 2007 yılında, başvuru, Adalet Teftiş Kurulu'na başvurusunu takiben Kurul derecelendirmesinin o sırada itiraz etmediği iyileştirme için bir tavsiye listesi ile kendisine bildirildiğini belirtmiştir.

Başvuru, 2007 yılında erken emeklilik için başvurmuştur.

HUKUK

I. SÖZLEŞME'NİN 6 § 1. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

1. Başvurucu, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi uyarınca, HSYK'nın 19 Eylül 2006 tarihli kendisini Sivas Bölge İdare Mahkemesi'ne sevk eden kararın yeniden incelenmesi için yaptığı başvuruyu reddeden kararına ilişkin herhangi bir yargısal denetime başvuramadığından şikayetçi olmuştur.

Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ilgili kısımları aşağıdaki gibidir:

“Herkes davasının, medeni hak ve yükümlülükleriyle ilgili ...karar verecek olan, yasayla kurulmuş, bağımsız ve tarafsız bir mahkeme tarafından, ... görülmesini isteme hakkına sahiptir.”

A. Kabul edilebilirlik

1. Konu bakımından yetki

(a) Tarafların Beyanları

(i) Hükümet'in beyanları

2. Hükümet, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin, yorumlama yoluyla, ilgili Devlette temeli olmayan asli bir medeni hak yaratamayacağını ileri sürmüştür. Hükümet'in görüşüne göre, ilgili iç hukuk ve yönetmelikler Türkiye'deki hakimlere başlangıçta veya daha sonra atandıkları yargı makamının bulunduğu yerde kalma hakkı vermemiştir. Bu bağlamda, yargıçlar, üç yargı çevresinde asgari görev sürelerini tamamlamış olsalar bile, coğrafi bir görev süresine güvenemezler veya kendi seçecekleri bir yere nakledilmeyi bekleyemezler. Hükümet, yargıçlarla ilgili rotasyon sisteminin, mesleğin bağımsızlığına zarar verebilecek sosyal ve kültürel engellerin yanı sıra coğrafi eşitsizlikleri ele almak amacıyla kurulduğunu açıklamıştır. Öncelikle rotasyon sistemi, belirli aralıklarla ilgili atamalar yapılarak ülkenin her yerine sunulan adli hizmetlerin sürekliliğini ve kalitesini sağlamıştır. İkinci olarak, bu sistem hakimler arasında eşit bir dağılım sağlamıştır. Sosyal, ekonomik ve kültürel fırsatlar açısından diğerlerinden daha cazip olan bazı yerler bir rotasyon sisteminde, istem dışı rotasyon olmayan bir sistemde olabileceğinden daha fazla hakime sunulabilir. Son olarak, Hükümet, yargıçların sürekli olarak aynı yerde kaldıklarında, özellikle küçük şehirlerde, uyumsuzlukları konusunda hüküm vermeleri gereken yerel sakinlere karşı tarafsız kalmalarının daha zor hale geldiğini ve bunun tersi olarak yerel halkın, belirli bir mahkemede çok uzun süre görev yapan bir yargıcın tarafsızlığını kaybetme eğiliminde olduğuna dair bir algı oluşturmaya eğilimli olduğunu değerlendirmiştir.

3. Hükümet ayrıca, başvurusunun asgari görev süresini birinci ve ikinci çevrede tamamladığını, ancak üçüncü yargı çevresinde tamamlamadığını ileri sürmüştür. Hâkim adayı olarak çalıştığı sürenin (bkz. Yukarıdaki 4. paragraf) ve katip olarak çalıştığı askerlik hizmetinin (bkz. Yukarıdaki 7. paragraf) sayılmadığını ima ediyor gibi görünmektedirler. Bu bağlamda, Hükümet görevlileri, başvurusunun Danıştay'da raportör yargıç olarak çalıştığı beş yıllık sürenin aksine yalnızca yedi ayı dikkate alıp bu şekilde ekleme yapmışlardır. Bununla birlikte, her halükârda, Hükümet başvuruca ilgili üç ilçedeki asgari görev sürelerinin üçünü de tamamlamış olsa bile, itiraz konusu olan nakledilmeden önceki görev yerinde kalma hakkına sahip olmayacağını ileri sürmüştür. Hükümet ayrıca, hâkim ve savcıların atama ve nakil yöntemleri konusunda Avrupa'da bir fikir birliğinin bulunmadığı görüşünü belirtmiştir.

4. Vilho Eskelinen ve diğerleri v. Finlandiya [BD] (no. 63235/00, ECHR 2007 II) 'ya dayanarak iddia edilen hakkın medeni yönüne ilişkin olarak, Hükümet, söz konusu kararda bahsedilen testin her iki koşulunun da karşılandığını iddia etmiştir. Testin ilk şartıyla ilgili olarak, iç hukuk HSYK'nın kararlarını açıkça yargı denetiminden hariç tutmuştur. Bu bağlamda, *Apay v. Türkiye* ((dec.), no. 3964/05, 11 Aralık 2007) ve *Özpınar v. Türkiye* (no. 20999/04, § 30, 19 Ekim 2010) davalarında Mahkeme'nin HSYK'nın kararlarına ilişkin olarak hiçbir yargı yolunun bulunmadığına hükmettiği sonuçlara atıfta bulunmuşlardır. 2010 Anayasa değişikliğinden önce HSYK'nın kararlarının herhangi bir yargısal denetiminden muaf olduğunu ve 2010 değişikliğinden sonra ise sadece meslekten ihraça ilişkin kararların yargısal denetime açık hale geldiğini belirtmişlerdir. Ayrıca HSYK'nın yargısal bir otorite olmadığını ve bu testin amaçları açısından bir "mahkeme" olarak değerlendirilemeyeceğini savunmuşlardır. Hükümete göre, söz konusu organ yargılama yapmamış, tanıkları dinlememiş ve sanık, hâkim veya savcının görüşlerini sözlü olarak sunma hakkına sahip olduğu görevden ihraç olma durumu dışında, karar verme prosedürü tamamen yazılıdır.

Testin ikinci koşulu, yani söz konusu memur kategorisi için mahkemeye erişimden hariç tutulmanın gerekçesi ile ilgili olarak, Hükümet, hâkimlik görevinin adalet idaresi alanında en yüksek dereceli bir makam olduğunu ileri sürmüştür. Hakimler, kendilerine kamu hukukunun verdiği yetkiyi kullanmaktadır ve Devletin genel çıkarlarını korumak için görevler üstlenmektedir. Mahkeme'nin *Apay*'daki sonuçlarına dayanarak (yukarıda anılan) Hükümet, uyuşmazlığın konusunun egemenliğin temel ifadelerinden biri olan hakimlik mesleğinin icrası olduğunu ileri sürmüştür. Bu nedenle, mahkemeye erişimin engellenmesi nesnel gerekçelerle haklı gösterilmiştir.

(ii) Başvurucunun beyanları

5. Başvurucu, *Eskelinen* (yukarıda anılan) ve *Ohneberg v. Avusturya* (no. 10781/88, 18 Eylül 2012) davalarına atıfta bulunarak, Sözleşme'nin 6. maddesinin şikayetine uygulanabilir olduğunu iddia etmiştir. Başka bir göreve tayin etme davası ilk olarak görevlendirme ilişkisinin kapsamını doğrudan etkilediği ve ikinci olarak görünüşe göre ülke çapındaki yargı teşkilatından çok başvurucunun performansı ve davranışıyla ilgisi olduğu için "olağan bir istihdam anlaşmazlığı"dır. Atamanın sözde yasal dayanağı olan 2005 yılında performansının "ortalama" olarak kabul edilmesi durumu, uyuşmazlık konusu nakil sırasında kendisine bildirilmemiştir, ancak Hükümet'in beyanlarına göre, bu durum HSYK'nın kararında açıkça bir rol oynamıştır. Davasının kabul edilebilirliğine ilişkin sunulan Hükümet görüşleri olmasaydı, başvuru 2005 yılı değerlendirme raporunun tam tebliğine veya naklin yasal dayanağına erişemeyecektir.

6. Başvurucu, aynı yargı çevresinde kalma hakkına sahip olduğunu iddia etmiştir. İddialarını Atama Yönetmeliğinin 5. maddesine ve 2802 sayılı Kanunun 32. maddesine dayandırmıştır (bakınız yukarıda 24. ve 30. paragraflara bakın). Başvurucuya göre, bu hükümler, kendisine, en yüksek notu aldığı ve uyuşmazlık konusu nakilden önce o bölgede zaten görev yaptığı için birinci yargı çevresinde kalma hakkı vermektedir. Başvurucu ayrıca, Hükümet'in Sivas'a nakledilmesinin nedeni olan üçüncü yargı çevresindeki asgari görev süresini tamamlamamış olduğu şeklindeki iddiasına itiraz etmiştir. Kariyerine birlikte başladığı meslektaşlarının adının baş harflerini ve sicil numaralarını vererek sırasıyla 1997 yılında Ankara idare, vergi ve bölge mahkemelerine atandıktan sonra, üçüncü yargı çevresinde görev sürelerini tamamlamış olsun ya da olmasın hepsinin orada kaldığını iddia etmiştir.

7. Başvurucu ayrıca, HSYK'nın yargıçları nakletme kararlarının kriter ve şeffaflık eksikliği nedeniyle yargı bağımsızlığının anayasal garantisi ile örtüşmediğini ileri sürmüştür. Venedik Komisyonu'nun Türk Hâkimleri ve Savcıları Hakkındaki Kanun Tasarısına İlişkin Ara Görüşüne (bakınız yukarıda 34. paragraf) ve Uluslararası Hâkimler Birliği'nin Türkiye'deki Yargının Durumuna İlişkin Teklif'ine (bkz. Yukarıdaki paragraf 39) dayanarak, hakim ve savcıların daha az arzu edilen yerlere atanmasının veya naklinin, hâkimlere bireysel olarak siyasi baskı uygulamak için bir araç olarak kullanıldığını savunmuştur. Adil bir yargılama ve kanuni prosedür güvencesi olmaksızın, söz konusu sistem, Devletin keyfi yetkisini kullanmaya meyilli ve bu nedenle hukukun üstünlüğüne aykırı olmuştur.

(b) Mahkemenin Değerlendirmesi

(i) Bir Hakkın Varlığı

(α) İçtihadın Özetlenmesi

8. Mahkeme, 6. maddenin 1. fıkrasının “medeni” hukuk yönünün uygulanabilir olabilmesi için, en azından tartışılabilir gerekçelerle iç hukukta tanındığı söylenebilecek, Sözleşme kapsamında korunup korunmadığına bakılmaksızın, bir “hak” konusunda bir uyuşmazlık (Fransızca metinde “contestation”) olması gerektiğini yinelemektedir. Uyuşmazlık gerçek ve ciddi olmalıdır; sadece bir hakkın fiili varlığı ile değil, aynı zamanda kapsamı ve kullanım şekli ile de ilgili olabilir; ve son olarak, yargılamanın sonucu, söz konusu hak için doğrudan belirleyici olmalıdır, sadece zayıf bağlantılar veya uzak sonuçlar Madde 6 § 1'i uygulamaya koymak için yeterli değildir (bakınız, diğer birçok karar arasında, *Baka v. Macaristan* [BD], no. 20261/12, § 100, ECHR 2016).

9. Madde 6 § 1, Taraf Devletlerin maddi hukukundaki (medeni) “haklar ve yükümlülükler” için belirli bir içeriği teminat altına almaz: Mahkeme, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin yorumlanması yoluyla, ilgili Devlette yasal dayanağı olmayan asli bir hak yaratamaz (bakınız, örneğin, *Fayed v. Birleşik Krallık*, 21 Eylül 1994, § 65, Series A no. 294-B; *Roche v. Birleşik Krallık* [BD], no. 32555/96, § 119, ECHR 2005-X; ve *Boulois v. Lüksemburg* [BD], no. 37575/04, § 91, ECHR 2012).

10. Mahkemenin 6. maddenin uygulanmasını gerektiren bir "hakkın" olup olmadığını belirlemeye yönelik geleneksel yaklaşımı, talep edilen hakkın asli içeriği ile bu hakkın yargısal koruma elde etmenin önündeki olası usuli engeller arasındaki ayrıma dayanmaktadır (bakınız yukarıda anılan *Roche*, § 119). Bir kişinin dava edilebilir bir yerel hak talebinin bulunup bulunmadığı, aslında, yalnızca ulusal hukukta tanımlanan ilgili medeni hakkın içeriğine değil, aynı zamanda olası iddiaların mahkemeye götürülmesini engelleyen veya sınırlandıran usuli engellerin varlığına da bağlı olabilir. (bakınız *Lupeni Greek Catholic Parish ve diğerleri v. Romanya* [BD], no. 76943/11, § 87, 29 Kasım 2016). İkinci tür bir durumda 6 § 1 maddesi uygulanabilir (bakınız *Petko Petkov v. Bulgaristan*, no. 2834/06, § 26, 19 Şubat 2013, ayrıca *Al-Adsani v. Birleşik Krallık* [BD], no. 35763/97, § 47, ECHR 2001-XII).

11. Sonuç olarak, iç hukukta hiçbir hakkın bulunmadığının tartışmasız açık olduğu durumlarda 6. madde uygulanamaz (bakınız *Sultana v. Malta* (dec.), no. 970/04, 11 Aralık 2007). Bu durum, bir kişinin iç mevzuat kapsamındaki haklarının, tamamen takdire bağlı ve makamların mantıksız bir kararına bağlı olarak, ancak bu hakkın fiilen verilmesi ile bir hak

tanınması umuduyla sınırlı olduğu durumdur (bakınız *Regner v. Çek Cumhuriyeti* [BD], no. 35289/11, § 103, 19 Eylül 2017).

12. Bununla birlikte, bir bireyin öznel bir hakka sahip olduğunu mutlaka kabul etmemekle birlikte, ulusal hukukun, bir kararın keyfi mi yoksa yetki aşımı(*ultra vires*) mı olduğuna veya usuli düzensizliklerin olup olmadığına karar vermek gibi konuları içeren talebinin incelenmesi için yasal bir usul hakkı verdiği durumlar da vardır (bakınız yukarıda anılan *Regner*, § 105, ayrıca *Van Marle ve diğerleri v. Hollanda*, 26 Haziran 1986, § 35, Series A no. 101 ve kıyasen *Kök v. Türkiye*, no. 1855 / 02, § 36, 19 Ekim 2006). Bu, belirli kararlarla ilgili yetkili makamların bir avantaj veya ayrıcalık tanıma veya reddetme konusunda tamamen takdir yetkisine sahip olduğu ve yasa ile ilgili, kişiye mahkemelere başvurma hakkı tanınması ve kararın hukuka aykırı olduğunu gördüklerinde bunu iptal edebilmesi imkanı verdiği durumlarda söz konusu olan bir durumdur. Böyle bir durumda Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi, avantaj veya ayrıcalığın bir kez verildiğinde medeni bir hak doğurması koşuluyla uygulanabilir (bakınız yukarıda anılan *Regner*, § 105).

13. Son olarak, örneğin, bir Devlet, Sözleşme icra organları tarafından kısıtlama veya denetim olmaksızın, mahkemelerin yargı yetkisinden bir dizi hukuk davasını kaldırabilirse veya büyük gruplar veya kategorilerdeki şahıslara hukuki sorumluluktan dokunulmazlık verebilirse (bakınız *Feyed*, § 65 ve *Al-Adsani*, § 47, yukarıda anılan) bu durum demokratik bir toplumda hukukun üstünlüğü ile veya 6 § 1 maddesinin altında yatan temel ilkeyle - yani medeni hukuk taleplerinin yargılama yapılmak üzere üzere bir hâkime sunulabilmesi imkanı- tutarlı olmayacaktır.

(β) Söz konusu ilkelerin mevcut davaya uygulanması

14. Mahkeme, öncelikle, başvurunun uyuşmazlık konusu naklinin o sırada haklı olup olmadığına karar vermenin kendi görevi olmadığını açıklığa kavuşturmak istemektedir. Ayrıca, Türkiye'deki hâkim ve savcılar için yürürlükte olan rotasyon sisteminin uygunluğuna dair bir açıklama yapmanın kendi rolü olmadığını yinelemektedir. Başvurucunun dayandığı hak için yasal bir dayanak olup olmadığına karar verirken, Mahkeme, bir mahkemeye erişimi olsaydı mutlaka kazanıp kazanmayacağını değil, yalnızca başvurunun iddialarının yeterince savunulabilir olup olmadığını tespit etmelidir (bakınız diğerlerinin yanı sıra, *Neves e Silva v. Portekiz*, 27 Nisan 1989, § 37, Series A no. 153-A). Bunu yaparken, Mahkeme, ilgili yasal hükümlerin lafzını ve varsa bunların yerel mahkemeler tarafından yorumlanmasını dikkate almalıdır (bakınız *Yanatiev v. Bulgaristan*, no. 40476/98, § 58, 10 Ağustos 2006). Mahkeme yine de, "medeni haklar ve yükümlülükler" kavramının, Sözleşme'den kaynaklanan ve yalnızca davalı Devletin iç hukukuna atıfta bulunularak yorumlanamayacak özerk bir kavram olduğunu yinelemektedir (bakınız *König v. Almanya*, 28 Haziran

1978, §§ 88- 89, Series A no. 27 ve *Nait-Liman v. İsviçre* [BD], no. 51357/07, § 106, 15 Mart 2018). Bu bağlamda, bir başvurunun tartışmaya açık gerekçelere dayanabileceği bir “hakkın” olup olmadığına ilişkin değerlendirmesinde Mahkeme, yerel hükümleri yalnızca başlangıç noktası olarak ele almaktadır (bakınız, diğer birçok kararın yanı sıra, yukarıda anılan *Denisov*, § 45) ve bir hakkın varlığının yorumunu değerlendirmek veya geliştirmek için uluslararası normlara güvenebilmektedir (bakınız örneğin, *Enea v. İtalya* [BD], no. 74912/01, § 101, ECHR 2009; *Boulois*, yukarıda anılan, §§ 91 ve 101-102; ve yukarıda anılan *Nait-Liman*, § 108).

15. Başvurucunun mevcut davada bir hakkı olup olmadığını belirlemek için, Mahkeme öncelikle yerel makamlar önündeki şikayetin gerçek mahiyetini incelemelidir. Bu bağlamda Mahkeme, Sözleşme'nin 6.maddesinin 1.fıkrasının uygulanabilir olup olmadığını değerlendirmek için dikkate alınması gereken şeyin, davacı tarafından ulusal yargılamalarda ileri sürüldüğü hak olduğunu yinelemektedir. (bakınız *Stichting Mothers of Srebrenica ve diğerleri v. Hollanda* (dec.), no. 65542/12, § 120, ECHR 2013 (extracts)).

16. Başvurucu, HSYK nezdinde, kendisini Sivas'a nakletme kararının haksız olduğu ve yargı bağımsızlığının teminatına uymadığı konusunda şikayette bulunmuştur (bakınız yukarıda 13. paragraf). HSYK tarafından herhangi bir acil neden veya başka bir gerekçe gösterilmemesi nedeniyle geçmiş iki yıl içinde peş peşe gerçekleştirilen nakillerinin keyfi olduğunu savunmuştur. Ayrıca, birinci sınıf hâkim olarak birinci yargı çevresinde görev yapması ve diğer adli ilçelerde asgari hizmet süresini tamamlamış olması nedeniyle Ankara'da kalma hakkına sahip olduğunu ve isteği dışında birinci yargı çevresinden çıkarılmama hakkı olduğunu ileri sürmüştür. İkinci olarak, aile birliği hakkına dayanmıştır. Başvurusunda, çocuklarının kendi seçtikleri özel okullara kaydolması ve eşinin özel sektörde çalışması nedeniyle tüm ailesinin kendisiyle birlikte Sivas'a taşınmadığını ifade etmiştir. Bu bağlamda, naklinin bir sonucu olarak özel ve aile hayatının önemli ölçüde etkilendiğini ileri sürmüştür.

17. Mahkeme, prensipte Sözleşme uyarınca adaletin idaresini gerektiren bir kamu görevi yapma hakkı bulunmamakla birlikte (bakınız *Dzhidzheva Trendafilova v. Bulgaristan* (dec.), no. 12628/09, § 38, 9 Ekim 2012 ve yukarıda anılan aksi yönde *Zalli*; ve kadrolu yargısal mevkilerle ilgili olarak, yukarıda anılan *Baka*, § 107; yukarıda anılan *Denisov*, § 47, ve *Kövesi v. Romanya*, no. 3594/19, § 113, 5 Mayıs 2020), böyle bir hakkın yerel düzeyde mevcut olabileceğini hatırlatmaktadır. Mahkeme ayrıca, başvurunun belirli bir mahkemede yargıçlık makamında bulunma hakkı talep etmediğini ve bunun iç hukukta bu şekilde tanınan bir hak olmadığını, daha ziyade, herhangi bir gerekçe açıklanmadan birinci yargı çevresinden

çıkarılmasıyla sonuçlanan naklinin keyfi doğasından ve bunun sonucunda mesleki ve kişisel yaşamında maruz kaldığı zarardan şikayetçi olduğunu kaydetmektedir.

18. Bu nedenle dava, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi açısından, bir yargı mensubunun mahkemeye erişim hakkı ve rızası olmaksızın, şüphesiz çalışma koşullarını etkilemiş ve aile hayatını etkilemiş olan, naklinin meşruiyetine ilişkin şikayette bulunmak için adil bir yargılama hakkı ile ilgilidir. Dolayısıyla, başvurucunun Sözleşme'nin 6. maddesinin uygulanabilirliğini devreye sokmak için tartışmalı bir "hak"a güvenip güvenemeyeceğine karar verirken mesele, mevcut davada söz konusu olan gibi bir yargı sisteminde coğrafi bir teminat hakkının talep edilip edilemeyeceği değil, ancak keyfi bir nakile karşı korunma hakkının talep edilebileceği yönünde tartışmaya açık bir dayanağın olup olmadığıdır.

19. Bu bağlamda, hukukun üstünlüğü ile yönetilen bir Devlette temel bir değer olan adaletin garantörü olarak, görevlerini yerine getirmede başarılı olmak için halkın güvenini kazanması gereken yargının toplumundaki özel rolünü Mahkeme'nin birçok kez vurguladığı unutulmamalıdır (bakınız yukarıda anılan *Baka*, § 165, diğer referanslarla birlikte). Özellikle yargıçların ifade özgürlüğü hakkına ilişkin davalarda ortaya konan bu değerlendirme (yakın tarihli bir örnek olarak bakınız *Guz v. Polonya*, no. 965/12, § 86, 15 Ekim 2020), yargı mensuplarının özgürlük hakkını etkileyen tedbirlerin benimsenmesiyle alakalı olarak eşit derecede ilgili bulunmuştur (bakınız *Alparslan Altan v. Türkiye*, no. 12778/17, § 102, 16 Nisan 2019 ve *Baş v. Türkiye*, no. 66448/17, § 144, 3 Mart 2020). Mahkeme, statüleri veya kariyerleri ile ilgili konularda yargı mensuplarının mahkemeye erişim hakkına ilişkin davalarda da bu değerlendirmenin uygulanmaması için hiçbir neden görmemektedir. Sözleşme her şeyden önce insan haklarının korunmasına yönelik bir sistem olduğundan, Mahkeme bunu, haklarını teorik ve yanıltıcı değil, pratik ve etkili kılacak şekilde yorumlamalı ve uygulamalıdır. Sözleşme ayrıca bir bütün olarak okunmalı ve çeşitli hükümleri arasında iç tutarlılığı ve uyumu teşvik edecek şekilde yorumlanmalıdır (bakınız, diğer kararlar arasında, *Stec ve diğerleri v. Birleşik Krallık* (dec.), no. 65731/01 ve 65900/01, §§ 47-48, ECHR 2005-X ve *ND ve NT v. İspanya* [BD], no. 8675/15 ve 8697/15, § 172, 13 Şubat 2020). Demokratik bir toplumda yargının Devlet organları arasında sahip olduğu önemli yer ve kuvvetler ayrılığına ve yargı bağımsızlığını koruma gerekliliğine verilen önem göz önüne alındığında (bakınız *Ramos Nunes de Carvalho e Sá v. Portekiz* [BD], no. 55391/13 ve 2 diğerleri, § 196, 6 Kasım 2018) Mahkeme, yargı mensuplarının statülerini veya kariyerlerini etkileyen yargı bağımsızlığını ve özerkliğini tehdit edebilecek önlemlere karşı korunmasına özellikle özen göstermelidir.

20. Bu hususlar akılda tutularak Mahkeme mevcut davanın özel koşullarını inceleyecektir.

21. İç hukuk hükümlerine ilişkin olarak Mahkeme, Türk Anayasası'nın 140. maddesinin, görevlerinde veya görev yerlerinde meydana gelen değişiklikler de dahil olmak üzere yargıçların statüsüyle ilgili hususların mahkemelerin bağımsızlığı ve yargıçların görev süresi güvencesi ilkelerine uygun olarak mevzuatla düzenlenmesi gerektiğine dair bir güvence sağladığını kaydetmektedir. Bu nedenle, yargıçların kendilerine tanınan anayasal korumaya dayanarak nakillerle ilgili olanlar da dahil olmak üzere, statülerini veya kariyerlerini etkileyen tedbirlerde yargı bağımsızlığı ve hâkimlik görev süresi güvencesi ilkelerine tam olarak uyulması gerektiği ve Parlamento'dan çıkan ve nakil kararlarında uyulması gereken belirli kriterler sağlayan yasal hükümlerin keyfilğe veya takdir yetkisinin uygunsuz kullanımına karşı ek bir koruma görevi gördüğü konusunda hak iddia edebileceklerine dair hiçbir şüphe yoktur.

22. Bu bağlamda, Mahkeme, Hâkimler ve Savcılar Kanunu'nda belirtilen, daha aşağı bir bölgede yeniden görevlendirmeyi sağlayan yalnızca üç tür istek dışı nakil olduğunu gözlemlemektedir. Bunlar: ilk olarak, görevlerin belgelere dayalı olarak yerine getirilmesindeki başarısızlık durumuna bağlı olarak daha düşük bir bölgeye nakil yoluyla atama (35.madde); ikinci olarak, bir soruşturmayla bağlantılı belirli nakil durumları veya görevlerin gerekli süratle yerine getirilmesindeki bir başarısızlığı ortaya çıkaran bir rapor (46. madde); üçüncü olarak, disiplin cezası olarak daha düşük bir bölgeye nakil (68.madde). Yetersiz performans bir rapor veya soruşturma ile kanıtlanmadıkça ilk iki tür nakil uygulanamaz, üçüncü tür nakil ise ancak disiplin cezası olarak verilebilir. Bu hükümler yukarıda anılan anayasal güvence ışığında okunduğunda, iç hukuk çerçevesinin HSYK'ya hakimlerin nakli konusunda bir naklin talep edilebileceği sınırlı durumların dışına çıkmasına izin verecek şekilde sınırsız takdir hakkı tanıdığı söylenemez. Buna ek olarak, birinci sınıf hâkim olan ve uyuşmazlık konusu naklinden önce en yüksek (birinci) yargı çevresinde görev yapan başvurunun bu özel durumunda, Atama Yönetmeliği'nin 5. bölümünün performans ve davranışa bağlı olarak birinci yargı çevresinde kalmaya yönelik meşru bir beklenti yarattığı söylenebilir. Bu temelde, performansı ve davranışı sorgulanmayan ve her halükarda nakil gerekçeleri hakkında gerektiği gibi bilgilendirilmeyen başvuru da naklinin iç hukuk hükümlerine uygun olmadığını ileri sürebilmektedir. Bu koşullarda ve başvurunun naklinin olgusal veya hukuki dayanağı kendisine açıklanmadığı ölçüde, başvuru, naklinde bir keyfilik unsurundan meşru bir şekilde şüphelenebilir ve bu durum, keyfi nakline karşı korunma hakkının talep edilebileceği tartışmaya açık bir temel sağlamaktadır.

23. Uluslararası hukuk ilkelerine veya Avrupa Konseyi ortak değerlerine, bu tür bir hakkın varlığına yönelik iç hukukun yorumunu geliştirmek için dayanılıp dayanılamayacağına ilişkin olarak Mahkeme, uzmanlaşmış uluslararası belgelerden ve Taraf Devletlerin uygulamasından doğan mutabakatın, belirli davalarda Sözleşme hükümlerini yorumlarken ilgili bir mütalaa teşkil edebileceğini yinelemektedir (bakınız *Demir ve Baykara v. Türkiye* [BD], no. 34503/97 , § 85, ECHR 2008). Mahkeme ayrıca, bir dizi kararında, Sözleşme'yi yorumlamak amacıyla, Avrupa Konseyi organlarının özü itibarıyla bağlayıcı olmayan belgelerini, özellikle Bakanlar Komitesi ve Parlamenter Meclisinin tavsiye ve kararları ve bunlara ilaveten ister denetim mekanizmaları isterse de Sözleşme'ye Taraf Devletleri temsil etme işlevi bulunmayan uzman kuruluşlar olsun, Avrupa Konseyi'nin diğer organlarından kaynaklanan normları kullandığına dikkat çekmektedir (a.g., §§ 74-75 ve burada anılan davalar). Başvurucuyu özel bir cezaevi rejimine sokma kararına ve buna eşlik etmesi muhtemel kısıtlamalara AİHS'nin 6 § 1 maddesinin medeni hukuk kısmının uygulanabilirliği ile ilgili olan *Enea* davasında (yukarıda anılan, §§ 101 ve 103) Mahkeme, iç hukukta bir "hakkın" tanındığının söylenebileceğine karar vererek, Avrupa Cezaevi Kurallarına ilişkin Bakanlar Komitesi Tavsiye Kararı'na atıfta bulunmuştur. *Boulois* davasında (yukarıda anılan, § 102) Mahkeme, başvurunun dayandığı herhangi bir uluslararası hukuk ilkesi kapsamında böyle bir hakkın tanınmadığını ve konuyla ilgili herhangi bir Avrupa mutabakatı bulunmadığını vurgulayarak ne ulusal ne de uluslararası hukukta cezaevinden izinli çıkma hakkının bulunmadığı sonucuna varmıştır.

24. Mevcut davanın koşullarına dönerek ve yukarıda 32-38. paragraflarda belirtilen uluslararası materyalleri ayrıntıya girmeyecek bir şekilde dikkate alarak Mahkeme, başlangıçta, keyfi müdahalelerden veya takdir yetkisinin uygunsuz kullanımından kaçınmak için yargı bağımsızlığının ve özerkliğin bir güvencesi olarak şeffaf bir sürecin eşlik ettiği nesnel kriterlerin, hâkimlerin seçimi, atanması ve terfisinde standart olarak kabul edildiğini gözlemlemektedir. Mahkeme ayrıca *Guðmundur Andri Ástráðsson v. İzlanda* [BD] (no. 26374/18, §§ 218-234, 1 Aralık 2020) davasındaki son kararında "kanunla kurulmuş bir mahkeme" hakkının kapsamına ilişkin olarak bir yargıcın usulsüz atanmasının sonuçlarıyla ilgili olarak belirlenen ilkelerin konuyla ilgili olduğunu düşünmektedir. Mahkeme, yargıçların yalnızca yargıya kamu güvenini sağlamak için değil, aynı zamanda yargıçların kişisel bağımsızlığının teminatını desteklemek için liyakate ve nesnel kriterlere göre seçilmesi gerektiğini değerlendirmiştir (a.g., § 222). Bu bağlamda şu tavsiyede bulunan CCJE'nin 1 Numaralı (2001) Görüşü'nün 25. Paragrafına atıfta bulunmuştur: "Üye Devletlerde atamalar ve terfiler yapmaktan ve tavsiyelerde bulunmaktan sorumlu yetkililer derhal yargıçların seçiminin ve kariyerinin niteliklere, dürüstlük,

yetenek ve verimlilik açısından liyakate dayalı olmasını sağlamak amacıyla objektif kriterleri tanıtılmalı, yayınlamalı ve yürürlüğe koymalıdır” (a.g., § 221). Aynı zamanda, Büyük Daire, atama sürecine keyfi müdahalelere izin vermemek için, yürütme organı da dahil olmak üzere iç hukukun mümkün olduğu ölçüde net bir şekilde ifade edilmesini gerekli görmüştür (a.g., § 230). Mahkeme, hâkimlerin atanmasına ilişkin bu uluslararası hukuk ilkelerinin, nakillerinde de aynı derecede geçerli olduğunu düşünmektedir. Ayrıca, üye devletler için bağlayıcı olmamasına rağmen, Yargıçların Statüsüne İlişkin Avrupa Şartı, tüzük kapsamındaki haklarının veya daha genel olarak bağımsızlığının tehdit veya ihlal edildiğini veya yasal sürecin haklarını tehdit veya ihlal ettiğini düşünen herhangi bir yargıç için temyiz hakkını öngörmektedir. İlgili hakimın iradesine aykırı yapılan nakillerin özeli bağlamında, Şart, burada belirtilen çok sınırlı istisnalar haricinde, azledilememe ilkesini pekiştirmekte ve her halükarda, nakilin meşruiyetini araştırabilecek bağımsız bir makam önünde genel temyiz hakkını tanımaktadır (bakınız yukarıda paragraf 32 ve yukarıdaki paragraf 33’te Bakanlar Komitesi Tavsiyesi 2010 (12)). Benzer şekilde, Avrupa Yargı Konseyleri Ağı, yargıçların görevlerinden azledilememesi ilkesinin yargıçların nakil gerekçelerinin açıkça tespit edilmesini ve zorunlu nakilin herhangi bir dış etki olmaksızın bağımsız bir organ veya makam tarafından yürütülen ve kararları itiraz veya incelemeye tabi olan şeffaf yargılama yoluyla kararlaştırılmasını zorunlu kıldığı kanaatinde (bakınız yukarıda 38. paragraf).

Bu bağlamda ve üye Devletlerde hâkimlerin atanmasına ve nakline ilişkin mevcut sistemlerin meşruiyeti sorgulanmadan, Mahkeme, bir yargı üyesinin keyfi bir nakil veya atamaya karşı korunma hakkının, yargı bağımsızlığının bir sonucu olarak uluslararası normlar tarafından desteklendiğini gözlemleyebilmektedir.

25. Yukarıdaki değerlendirmeler ışığında, mevcut davada 6 § 1 maddesi anlamında bir “hak” konusundaki uyuşmazlığın (contestation) var olduğu sonucu çıkmaktadır. Söz konusu hakkın niteliğinin medeni olup olmadığı belirlenecektir.

(ii) *Hakkın medeni niteliği*

(α) *İçtihadın özetlenmesi*

26. 6.maddedeki "medeni" kavramının kapsamının, uyuşmazlığın halihazırdaki konusu ile sınırlı olmadığı unutulmamalıdır. Bunun yerine Mahkeme, başlangıçta bir medeni hak ile ilgili görünmeyen ancak bir bireye ait özel bir maddi veya manevi hak üzerinde doğrudan ve önemli etkileri olabilecek davaları “medeni” kısmın kapsadığı duruma uygun olarak daha geniş bir yaklaşım geliştirmiştir. Bu yaklaşım yoluyla, 6. maddenin medeni hukuk kısmı, iç hukukta kamu hukuku uyuşmazlıkları olarak

sınıflandırılmış olabilecek çeşitli uyuşmazlıklara uygulanmıştır (bakınız *Denisov v. Ukrayna* [BD], no. 76639/11, § 51, 25 Eylül 2018). Bu örnekler, bir mesleği icra etme hakkına ilişkin disiplin soruşturmalarını (bakınız *Le Compte, Van Leuven ve De Meyere v. Belçika*, 23 Haziran 1981, §§ 47 ve 48, Series A no. 43 ve *Philis v. Yunanistan* (no. 2), 27 Haziran 1997, § 45, Reports of Judgments and Decisions 1997-IV), sağlıklı bir çevre hakkı ile ilgili uyuşmazlıkları (bakınız *Taşkın ve diğerleri v. Türkiye*, no. 46117/99, § 133, ECHR 2004 - X), mahkumların tutukluluk düzenlemelerini (bakınız *Ganci v. İtalya*, no. 41576/98, § 25, ECHR 2003-XI ve *Enea v. İtalya* (yukarıda anılan, § 103) ve ceza yargılaması bağlamı dışında bir mahpusun bir avukatla gizli yüz yüze görüşme hakkını (bakınız *Altay v. Türkiye* (no. 2), no. 11236/09, § 68, 9 Nisan 2019), soruşturma belgelerine erişim hakkını (bakınız *Savitsky v. Ukrayna*, no. 38773/05, §§ 143-45, 26 Temmuz 2012), bir mahkumiyetin sabıka kaydına dahil edilmemesine ilişkin uyuşmazlıkları (bakınız *Alexandre v. Portekiz*, no. 33197/09, §§ 54 ve 55, 20 Kasım 2012), hapis dışı koruma tedbirin uygulanmasına ilişkin yargılamaları (bakınız *De Tommaso v. İtalya* [BD], no. 43395/09, § 154, ECHR 2017 (extracts)), Savunma Bakanlığı bünyesinde bir memurun güvenlik soruşturmasının iptalini (bakınız *Regner*, yukarıda anılan, §§ 113-27) içerir.

27. Devlet memurlarıyla ilgili istihdam uyuşmazlıkları söz konusu olduğu durumda Mahkeme, *Vilho Eskelinen* Büyük Daire kararında (yukarıda anılan- bundan böyle "Eskelinen testi" olarak anılacaktır) belirlediği iki aşamalı bir testi uygulamaktadır. Davalı Devletin Mahkeme önünde 6. maddede yer alan korumayı hariç tutarak başvuruçunun devlet memuru statüsüne dayanabilmesi için iki koşulun yerine getirilmesi gerekmektedir. İlk olarak, Devlet, ulusal hukukunda, söz konusu görev veya personel kategorisi görevi için mahkemeye erişimi açıkça hariç tutmuş olmalıdır. İkinci olarak, hariç tutma Devlet'in çıkarı bakımından nesnel gerekçelerle haklı gösterilmelidir. Hariç tutmanın haklı gösterilmesi için, Devlet'in söz konusu memurun kamu yetkisinin kullanımına katıldığını veya memur ile işveren Devlet arasında "özel bir güven ve sadakat bağı" olduğunu tespit etmesi yeterli değildir. Söz konusu uyuşmazlığın konusunun Devlet gücünün kullanılmasıyla ilgili olduğunu veya özel bağın sorgulanmasına neden olduğunu göstermek de Devletin görevidir (a.g., §§ 102-03). Dolayısıyla, ilgili memur ile söz konusu Devlet arasındaki ilişkinin özel doğası temelinde maaşlar, ödenekler veya benzeri haklarla ilgili olanlar gibi olağan iş uyuşmazlıklarının 6.maddenin teminatlarından hariç tutulmasının kural olarak hiçbir gerekçesi olamaz (a.g., § 103). Doğrusu, 6.maddenin geçerli olduğuna dair bir varsayım olacaktır. İlk olarak, bir devlet memuru olan başvuruçunun ulusal hukuka göre mahkemeye erişim hakkına sahip olmadığını ve ikinci olarak, söz konusu

devlet memuru için 6. madde kapsamındaki hakların hariç tutulmasının haklı olduğunu ispatlamak davalı Hükümet'e düşecektir (a.g., § 103).

28. Mahkeme, bir başvurucunun, yalnızca hâkimlik statüsü nedeniyle Sözleşme'nin 6.maddesinin korumasından muaf tutulamayacağını yinelemektedir. *Baka* (yukarıda anılan) davasındaki Büyük Daire kararında, yargı, olağan kamu hizmetinin bir parçası olmasa da, tipik kamu hizmetinin bir parçası olarak kabul edildiğinden, *Eskelinen* testinin yargıçlarla ilgili uyuşmazlıklara uygulandığı konusunda bir dizi Daire kararında benimsenen yaklaşımı teyit etmiştir (a.g., § 104). Bu yaklaşım, işe alma/atama, kariyer/terfi, nakil ve hizmetin sona ermesi/işten çıkarılma ile ilgili olanlar da dahil olmak üzere her türlü uyuşmazlığı kapsamaktadır (a.g., § 105).

29. *Vilho Eskelinen ve diğerleri*'nde belirtilen ilkeler temelinde 6.madde, yargıçlık makamından ihraç edilen (bakınız, örneğin, *Oleksandr Volkov v. Ukrayna*, no. 21722/11, §§ 91 ve 96, ECHR 2013; *Kulykov ve diğerleri v. Ukrayna*, no. 5114/09 ve 17 diğerleri, §§ 118 ve 132, 19 Ocak 2017; *Sturua v. Gürcistan*, no. 45729/05, § 27, 28 Mart 2017; ve *Kamenos v. Kıbrıs*, no. 147/07, § 88, 31 Ekim 2017), hâkimlik görevleri sona ermeden idari bir görevden uzaklaştırılan (her ikisi de yukarıda anılan *Baka*, §§ 34 ve 107-11, ve *Denisov*, §§ 25, 47-48 ve 54) veya başka bir şekilde disiplin cezasına tabi tutulmuş (bakınız *Paluda v. Slovakya*, no. 33392/12, § 34, 23 Mayıs 2017) hakimlerin yer aldığı istihdam uyuşmazlıklarında uygulanmıştır (bakınız yukarıda anılan *Ramos Nunes de Carvalho e Sá*, §§ 119-20). Ayrıca maaşlarına ikramiye olarak eklenen uzak alan ödeneğinden mahrum kalan veya kendi iradeleri dışında başka bir makam veya göreve nakledilerek maaşlarında bir azalmaya neden olunan (bakınız *Zalli v. Arnavutluk* (dec.), no. 52531/07, 8 Şubat 2011 ve yukarıda anılan *Ohneberg*) devlet memurlarının yer aldığı istihdam uyuşmazlıkları için de uygulanmıştır (bakınız yukarıda anılan *Vilho Eskelinen*, §§ 40 ve 41). Dahası, disiplin soruşturmalarının ardından devlette çalışan bir icra memurunun görevinden alınmasına ilişkin *Bayer v. Almanya* (no. 8453/04, 16 Temmuz 2009) davasında, Mahkeme, "maaşlar, ödenekler veya benzer haklar" ile ilgili uyuşmazlıkların, 6. maddenin prensip olarak *Vilho Eskelinen* testi kapsamında uygulanması gereken "olağan istihdam uyuşmazlıkları" nın sadece kapsamlı olmayan örnekleri olduğuna karar vermiştir (a.g., § 38; ayrıca bakınız *Regner*, yukarıda anılan, § 108). Bu nedenle, *Eskelinen* testi kapsamında ortaya konan kriterlerin, madde 6§1'in yargı mensuplarının dahil olduğu "olağan istihdam uyuşmazlıkları" na uygulanabilirliğini hariç tutmadığı açıktır.

(β) Söz konusu ilkelerin mevcut davaya uygulanması

30. Uyuşmazlık konusunun Sözleşme'nin 6. maddesi anlamında "medeni" olarak nitelendirilip nitelendirilmediği sorusuna gelince,

Mahkeme, ilk olarak, yukarıda anılan hakimlerin nakilleriyle ilgili davaların aksine, başvurunun naklinin maaşta bir değer kaybı veya ödenek kaybı gibi doğrudan herhangi bir maddi etkiye yol açmadığını kaydetmektedir. Başvurucu, adil tazmin talebi bağlamında, başka bir bölgeye nakledilmesi nedeniyle ek masraflar yaptığını ileri sürmesine rağmen (bakınız aşağıda 99. paragraf), bunlar farklı bir yere taşınmak zorunda olmanın dolaylı ve olası sonuçlarıdır ve Mahkeme, bunun bir medeni hak veya yükümlülüğe yol açtığını düşünmemektedir. İkinci olarak, medeni haklar ve yükümlülükler mutlaka maddi sonuçlara bağlı olmamakla birlikte ve tedbir, örneğin, özel veya aile hayatını etkilediğinde ortaya çıkabilmekle birlikte, Mahkeme, başvurunun Sözleşme'nin 8. maddesi uyarınca yaptığı şikayetin, tek yargıç olarak hareket eden Bölüm Başkanı tarafından kabul edilemez olarak ilan edildiğini hatırlatmaktadır. Sonuç olarak, naklin başvurunun özel ve aile hayatı üzerindeki iddia edilen etkileri, bu bakımdan başvurunun medeni haklarını ve yükümlülüklerini etkilediğini tespit etmek için bir temel oluşturamaz. Bununla beraber, Mahkeme, “maaşlar, ödenekler veya benzer haklar” ile ilgili uyuşmazlıkların, 6. maddenin prensip olarak uygulanması gereken “olağan istihdam uyuşmazlıkları”nın kapsamlı olmayan örnekleri olduğunu (bakınız yukarıda 68. paragraf) ve bir kamu hukuku uyuşmazlığının, medeni maddi veya *manevi* bir hak için doğrudan sonuçları göz önünde bulundurulduğunda, özel hukuk yönlerinin kamu hukukuna üstün gelmesi durumunda medeni hukuku devreye sokabileceğini (bakınız yukarıda anılan *Denisov*, § 53, vurgu eklendi) yinelemektedir. Bu nedenle, 6. maddenin "olağan istihdam uyuşmazlıkları" için geçerli olduğu varsayımını akılda tutarak ve başvurunun naklinin mesleki yaşamı ve kariyeri üzerinde önemli etkileri olduğu ve bunun istihdam ilişkisine ilişkin ne önemsiz ne de sadece bir formalite olan tek taraflı bir önlem olduğunu dikkate alarak, Mahkeme, söz konusu uyuşmazlığı doğrudan maddi sonuçlarla veya özel ve aile hayatıyla ilgili olmadığı gerekçesiyle 6. maddenin korumasının dışında bırakmanın yapay olacağını düşünmektedir.

31. Mahkeme bundan sonra, nakille ilgili uyuşmazlığın *Eskelinen* testinde ortaya konan koşullar temelinde Sözleşme'nin 6. maddesinin korumasının dışında bırakılıp bırakılamayacağını inceleyecektir. Mahkemenin *Eskelinen* testini uyguladığı davaların çoğunda Mahkeme, ilk koşulun, yani, ulusal hukukun söz konusu görev veya memur kategorisi için mahkemeye erişimi "açıkça hariç tutma" koşulunun yerine getirilmediğine ve dolayısıyla 6. maddenin söz konusu yargılamalara uygulanabilir olduğuna karar vermiştir (bakınız yukarıda anılan *Kamenos*, § 73). Buna karşın, davaların yalnızca küçük bir kısmında Mahkeme ilk koşulun yerine getirildiği kanaatinde olmuştur. Bu davalar, HSYK nezdinde hâkim ve savcılar aleyhine yapılan disiplin işlemleriyle ilgilidir. Mahkeme, iç hukukun mahkemeye erişimi açıkça engellemesi ve bu nedenle 6. maddenin uygulanmaması nedeniyle ilk koşulun yerine getirildiğine karar vermiştir

(bakınız *Nazsiz v. Türkiye* (dec.), no. 22412/05, 26 Mayıs 2009, bir savcının disiplin cezası ile görevden alınmasına ilişkin ve yukarıda anılan *Özpınar*, bir yargıcın disiplinle ilgili gerekçelerle görevden alınmasına ilişkin, § 30).

32. Öyle ki, bu davalarda HSYK'yı incelemesinden bu yana, Mahkeme'nin, yerel yargı dışındaki belirli bir yerel organın *Eskelinen* testinin amaçları doğrultusunda bir "mahkeme" olarak kabul edilip edilemeyeceğini belirlemede daha incelikli bir yaklaşım geliştirmiş olduğu akılda tutulmalıdır. Örneğin, iç hukukta bir organın kararının başkaca yargısal incelenmesine imkan verilmemesinin, ulusal hukukun mahkemeye erişimi kaçınılmaz bir şekilde hariç tuttuğu anlamına gelmediğini belirtmiştir. Bu nedenle, *Eskelinen* testinin amaçları bağlamında neyin bir "mahkeme" oluşturduğuna ilişkin kriterlere ilişkin içtihat hukukundaki gelişmeler ışığında (bakınız, yukarıda anılan *Kamenos*, §§ 75-79), Mahkeme, HSYK'nın adli bir işlevi yerine getiren bir "mahkeme" olarak kabul edilip edilemeyeceği konusunda yeni bir inceleme yapmalıdır.

33. Mahkeme, olayların meydana geldiği tarihte iç hukukta düzenlendiği şekliyle HSYK'nın yapısını ve işleyişini inceleyecektir. Bu nedenle, Anayasa'daki müteakip gelişmeleri veya birbirini izleyen yasal belgeleri dikkate almayacaktır.

34. Mahkeme, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin amaçları doğrultusunda, bir mahkemenin standart yargı mekanizmasıyla bütünleşmiş bir hukuk mahkemesi olması gerektiğini yinelemektedir (bakınız *Rolf Gustafson v. İsveç*, 1 Temmuz 1997, § 45, Reports 1997-IV), 6 § 1 maddesinin anlamı dahilinde bir mahkeme, yargı işlevi ile nitelendirildiği için, terimin asli bağlamında, yani yetkisi dahilindeki konuları hukuk kuralları temelinde ve öngörülen şekilde yürütülen yargılamalardan sonra tespit etmektir. "Mahkeme" kavramının özünde bir karar yetkisi vardır. Mahkeme önündeki prosedür, madde 6§1 uyarınca "ihtilaflı konuların belirlenmesini" sağlamalıdır (bakınız *Bentham v. Hollanda*, 23 Ekim 1985, § 40, Series A no. 97). Buna ek olarak, yalnızca tam yetkiye sahip olan ve yürütmeden ve ayrıca taraflardan bağımsızlık gibi bir dizi gerekliliği karşılayan bir kurum, 6 § 1 maddesi anlamında "mahkeme" tanımını hak etmektedir (bakınız *Baumartin v. Fransa*, 24 Kasım 1994, § 38, Series A no. 296 - B; *Di Giovanni v. İtalya*, no. 51160/06, § 52, 9 Temmuz 2013; ve son olarak *Guðmundur Andri Ástráðsson*, yukarıda anılan, § 218).

35. İlgili zamandaki yapısı ve işleyişine bakıldığında HSYK'nın yargı teşkilatı, hâkim ve savcılarının kariyeri ve disiplin işlemleriyle ilgili konularda münhasır yargı yetkisine ve karar yetkisine sahip olduğu kuşkusuzdur. Ayrıca hâkim ve savcılara ilişkin kararları ile ilgili olarak yasa gereği inceleme ve itiraz mekanizması öngörülmüştür. Bunun yanı sıra

Mahkeme, bu organın inceleme ve itiraz işlemlerinde karar verme şeklinin bir dizi usuli kural tarafından öngörülmediğini gözlemlemektedir. Mahkeme, olaylar sırasında yürürlükte olan (bakınız yukarıda 28. paragraf) ne 2461 Sayılı Kanun'un ne de 1988 tarihli iç yönetmeliğin, HSYK nezdinde davacılara izlenecek usul veya temin edilecek güvenceler veya delillerin nasıl kabul edilip değerlendirileceğine ilişkin belirli kurallar içerdiğini gözlemlemektedir. İkinci olarak, HSYK duruşma yapmadığı, görgü tanıkları çağırmadığı veya dinlemediği için çekişmeli bir süreç sağlamamıştır. Üçüncüsü, HSYK tarafından bir hak sahibinin yeniden inceleme başvurusunda bulunması veya itiraz etmesi üzerine son verdiği kararlar, nakillerle ilgili olarak hiçbir sebep bulunmamakta, bu da kararların hukuki ilkeler temelinde alınmadığını ima etmektedir (bakınız yukarıda 31. paragraf). Yukarıdaki değerlendirmeler, HSYK'nın bağımsızlık ve tarafsızlık gerekliliklerine uyup uymadığını daha fazla incelemeye gerek olmaksızın, hukuki bir işlevi yerine getirmediğini tespit etmek için yeterli bir dayanak oluşturmaktadır.

36. Bu nedenle, Mahkeme, olaylar sırasında HSYK'nın Sözleşme'nin 6§1 maddesi anlamında bir "mahkeme" olarak nitelendirilmediğini ve iç hukukun, HSYK'nın kararına karşı bir "mahkemeye" itiraz etme olasılığını açıkça hariç tuttuğunu gözlemlemektedir. *Eskelinen* testinin ilk koşulu olan söz konusu görev kategorisi için mahkemeye erişimin engellenmesi bu nedenle yerine getirilmiştir.

37. Mahkeme daha sonra, *Eskelinen* davasında belirlenen ikinci kriterin karşılanıp karşılanmadığını, yani mahkemeye erişimin engellenmesine ilişkin gerekçenin Devlet'in çıkarına yönelik nesnel gerekçelere dayanıp dayanmadığını değerlendirmelidir. Başvurucunun, kamu hukuku tarafından verilen yetkinin kullanımına katılan bir sektör veya departmanda olması, kendi başına belirleyici bir faktör değildir. Mahkemeye erişimden mahrum bırakılmanın haklı gösterilmesi için, Devlet'in, söz konusu memurun kamu gücünün kullanımına katıldığını veya memur ile işveren olarak Devlet arasında "özel bir güven ve sadakat bağı" olduğunu tespit etmesi yeterli değildir. Söz konusu uyuşmazlığın konusunun Devlet gücünün kullanılmasıyla ilgili olduğunu veya memur ile işveren olarak Devlet arasındaki "özel güven ve sadakat bağı" doğruluğunu sorguladığını göstermek Devlet'in görevidir (bakınız *Vilho Eskelinen*, yukarıda anılan, §62).

38. Mahkeme, *Eskelinen* testinin ikinci kriteri kapsamında 6. maddenin 1. fıkrasının uygulanabilirliğini incelemesinin gerekli olduğu sadece birkaç dava görmüştür. Bir ordu subayının disiplinle ilgili gerekçelerle erken emekliye ayrılmasıyla ilgili *Suküt v. Türkiye* ((dec.), no. 59773/00, 11 Eylül 2007) kararında, Mahkeme, uyuşmazlığın konusunun başvurunun askeri

disipline ve laiklik ilkesine uymaması nedeniyle ordudan terhis edilmesi ile ilgili olduğu için, mahkemeye erişimi engelleme hakkı olduğuna karar vermiştir. Mahkeme, böylece başvuru ile işvereni olarak Devlet arasındaki "özel güven ve sadakat bağının" sorgulanmasının, uyuşmazlığın merkezinde yer aldığına karar vermiştir.

39. Birinci başvuru işten çıkarılması ve ikinci başvuru başka bir göreve gönderilmesi ile sonuçlanan güvenlik soruşturmasının iptaline itiraz edememesine ilişkin bir davada Mahkeme, *Eskelinen* testinin ikinci koşulunun karşılandığına karar vermiştir (bakınız *Spūlis ve Vaškevičs v. Letonya* ((dec.), no. 2631/10 ve 12253/10, 18 Kasım 2014). Mahkeme bu sonuca varırken, başvuru sahiplerinin idarede yüksek rütbeli görevlerde bulunmalarına önem vermiştir - birinci başvuru, istihbarat ve karşı istihbarattan sorumlu olmuştur, ikinci başvuru ise Devlet Gelir İdaresi'ndeki en yüksek makamlardan birini sahip ve Gümrük Ceza Soruşturma Dairesi'nden sorumludur. Makamlarının niteliği ve sahip oldukları görevler, Devlet gücünün kullanımına -rastlantısal değil- doğrudan katıldıklarını ve Devlet mevcudiyetinde özel bir takdir yetkisine sahip olduklarını göstermiştir. Uyuşmazlığın konusu olan ve güvenlik soruşturmasının iptal edilmesine yol açan koşulların, başvuru sahiplerinin güvenilirliği ve Devlet sırlarını ifşa etmeme yükümlülüğünün sorgulanmasıyla ilgili olmasına dayanarak, Mahkeme, bu uyuşmazlığın 6.maddenin teminatlarından hariç tutulmasının makul bir şekilde gerekçelendirildiğine karar vermiştir.

40. Mahkeme, tümü hiyerarşik olarak Devletin yürütme organına bağlı olan bir ordu subayı ve yüksek rütbeli memurları ilgilendiren yukarıdaki içtihat dizisinin bir yargı mensubu ile ilgili olan mevcut davanın koşullarına aktarılamayacağını kaydetmektedir. Mahkeme'ye göre, uyuşmazlığın konusu olan özel güven ve sadakat bağının sorgulanmasıyla ilgili olma kriteri, yargı bağımsızlığına ilişkin teminatlar ışığında okunmalıdır. Mahkeme'nin kanaatine göre, bu iki kavram, yani memurlardan istenen özel güven ve sadakat bağı ile yargı bağımsızlığı kolayca uzlaştırılamamaktadır. Devlet memurları ile Devlet arasındaki istihdam ilişkisi, geleneksel olarak, Devlet çalışanlarının hükümet politikalarını uygulaması gerektiği ölçüde, yürütme organına güven ve sadakati temel alan bir ilişki olarak tanımlanabilirken, aynı durum, hükümetin yanlış yapmasını ve yetkiyi kötüye kullanmasını kontrol etme görevi nedeniyle farklı ve daha bağımsız bir rol oynayan yargı mensupları için geçerli değildir. Dolayısıyla, Devlet ile istihdam ilişkileri, yargı bağımsızlığı için gerekli olan belirli garantiler ışığında anlaşılmalıdır. Bu nedenle, uymaları gereken özel güven ve sadakate atıfta bulunurken bu sadakat, Devlet gücünün sahiplerine değil hukukun üstünlüğüne ve demokrasiye sadakattir. Bir hâkim ile Devlet arasındaki istihdam ilişkisinin bu karmaşık yönü, yargı mensuplarının

görevlerini yerine getirirken Devletin diğer organlarından yeterince uzak olmalarını gerekli kılar, böylece endişe veya iltimas olmaksızın, hukuk ve adaletin gereklerine dayalı olarak kararları evleviyetle (a fortiori) olarak verebilsinler. Eğer iç hukuk yargıçları, bireysel bağımsızlık ve tarafsızlıklarını doğrudan ilgilendiren konularda Sözleşme maddelerinin teminatlarından mahrum bırakıyorsa yargıçların hukukun üstünlüğünü koruyabileceklerini ve Sözleşme'yi yürürlüğe koyabileceklerini varsaymak yanlış olur. Yargının kıdemli mensupları - diğer vatandaşlar gibi - keyfilığe karşı yürütme gücüne karşı korumadan yararlanmalıdır ve bu tür bir nakil kararının yasallığının yalnızca bağımsız bir yargı organı tarafından denetlenmesi böyle bir hakkı etkili kılabilmektedir. (bakınız yukarıda anılan *Kövesi*, § 124). Bu nedenlerle Mahkeme, yargı mensuplarının Devlete özel sadakat ve güven bağı temelinde istihdam koşullarıyla ilgili konularda Sözleşme'nin 6.maddesinin korumasından mahrum bırakılmasının haklı olduğunu düşünmemektedir.

41. İkinci olarak, HSYK başvurusu Sivas Bölge İdare Mahkemesi'ne nakletmeye karar verdiğinde ve daha sonra nakil kararının yeniden incelenmesi talebini reddettiğinde, "hizmet ihtiyaçları" na kısa bir atıftan başka hiçbir neden gösterilmemiştir. HSYK'nın kararının, hizmet ihtiyaçlarının nasıl değerlendirildiğine, hangi objektif kriterlerin uygulandığına ve özellikle başvurunun itirazlarının neden reddedildiğine dair hiçbir ayrıntı içermemesi gerçeği, uyuşmazlığın, yargısal incelemeden çıkarılmasını haklı kılacak herhangi bir istisnai veya mücbir sebeple ilgili olmadığı sonuca götürmektedir. Hükümet, geriye dönüp bakıldığında, başvurunun naklinin 2005 yılı değerlendirme notu ve burada yapılan yorumların yanı sıra üçüncü yargı bölgesinde dönemini tam tamamlamamış olmasıyla ilgili olduğunu iddia etmesine rağmen, Mahkeme, HSYK'nın kendi gerekçesinin gıyabında yalnızca spekülatif olan bu argümanlardan kesin sonuçlar çıkaramamaktadır. Durum böyle olsa bile, bu gerekçelerin bir istihdam ilişkisinin olağan yönlerini içerdiği ve özellikle egemen gücün kullanımının herhangi bir yönünü açıklamadığı açıktır.

42. Mahkeme, bu nedenle, Hükümet'in, başvurunun nakline ilişkin kararın yargısal incelemeden muaf tutulmasının, Devlet egemenliğinin kullanılması temelinde gerekçelendirilebileceği yönündeki iddiasını kabul etmemektedir. Bu nedenle, 6. maddenin mevcut davaya *konu bakımından* uygulanabilir olduğu sonucuna varmaktadır.

2. Hukuki yolların tüketilmesi

(a) Tarafların beyanları

(i) Hükümetin beyanları

43. Hükümet, HSYK'nın başvurunun kendisinin Sivas'a nakletme kararının yeniden incelenmesi talebini reddetme kararına itiraz etmediği için ilgili iç hukuk yollarını tüketmediğini ileri sürmüştür. İtiraz Kurulu'nun incelemesini Anayasa ve hukuka, hukukun genel ilkelerine, mahkemelerin bağımsızlığı ve hâkimlik ilkelerine uygun olarak yürüttüğünü açıklamışlardır. Hükümet yetkililerinin görüşüne göre, bu organa yapılan bir itiraz ilgisiz olduğu gerekçesiyle reddedilemez, çünkü davaya farklı bir raporör atanacaktır. Ayrıca, İtirazlar Kurulu'nun yapısı, yedek üyeler de içerdiği için, inceleme talebine karar veren asıl organla aynı değildir. Hükümet ayrıca, İtiraz Kurulu'nun nakil kararını bozduğu bazı kararlar da sunmuştur; bu nedenle, bu hukuki yolun makul başarı beklentileri sunduğunu değerlendirmişlerdir.

44. Hükümet ayrıca, başvurunun idare mahkemeleri önünde iptal davası açarak 2005 yılı değerlendirme puanına itiraz edebileceğini, ancak bunu yapmadığını ileri sürmüştür.

(ii) Başvurucunun beyanları

45. Başvurucu, İtiraz Kurulu'na yapılan başvurunun etkili bir hukuk yolu olarak kabul edilemeyeceğini, çünkü inceleme talebine karar veren asıl HSYK üyelerinin İtirazlar Kurulu'nda yer almış ve çoğunluğu oluşturmuş olduğunu ileri sürmüştür. Bu nedenle, uyuşmazlık konusu nakli ile ilgili olarak bu hukuk yolunu tüketmek zorunda değildir. Her halükarda Mahkeme, *Özpınar* (yukarıda anılan, §§ 85-86) ve *Kayasu v. Türkiye* (no. 64119/00 ve 76292/01, § 121, 13 Kasım 2008) davalarında bu hukuk yolunun etkisiz olduğu kanaatine varmıştır.

46. Başvurucu, değerlendirme siciline ilişkin olarak, idare mahkemeleri önündeki bir davanın, nakliyle ilgili olarak etkili bir hukuk yolu olup olamayacağı konusunda yorum yapmamıştır.

(b) Mahkeme'nin değerlendirmesi

47. Mahkeme, her şeyden önce, *Vučković ve diğerleri v. Sırbistan*'da özetlendiği üzere, iç hukuk yollarının tüketilmesine ilişkin genel ilkelere atıfta bulunmaktadır ((ön itiraz) [BD], no. 17153/11 ve 29 diğerleri, §§ 69 77, 25 Mart 2014). Özellikle, Sözleşme'nin 35§1 maddesi, yalnızca söz konusu ihlallerle ilgili, mevcut ve yeterli hukuki yolların tüketilmesini gerektirir.

48. Mevcut davada Mahkeme, HSYK'nın, özellikle önündeki yargılamalarda uygulayacağı belirli bir usuli kurallar dizisinin bulunmaması nedeniyle, bir mahkeme olarak kabul edilemeyeceğini tespit etmiştir. Ayrıca Mahkeme, Sözleşme'nin 13. maddesiyle bağlantılı olarak 8. ve 10. maddelere ilişkin bir şikayet bağlamında, İtiraz Kurulu önündeki bir itirazın özellikle itiraza konu olan ilk kararı verenlerin İtiraz Kurulu'nda yer alması nedeniyle etkili bir hukuk yolu olarak kabul edilemeyeceğine karar vermiştir (bakınız *Kayasu ve Özpınar*, yukarıda anılan).

49. Yukarıdaki değerlendirmeler ışığında ve başvurunun şikayetin HSYK'nın 16 Eylül 2006 tarihli kararına ilişkin yargısal inceleme talep edememesiyle ilgili olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak, Hükümet'in bu başlık altındaki iç hukuk yollarını tüketmeme itirazı reddedilmelidir.

50. Hükümetin, geri kalan hukuki yolların tüketilmemesine ilişkin itirazı ile ilgili olarak, Mahkeme, ne başvurunun nakledilmesinin ne de HSYK'nın inceleme talebini reddetme kararının resmi olarak başvurunun 2005 yılı değerlendirmesi ile bağlantılı olmadığını kaydetmektedir. Ayrıca, değerlendirme sicilinin içeriği başvurucuya açıklanmamıştır ve kanun hükmü uyarınca gizli tutulmuştur (bakınız paragraf 12, 14, 19, 21 ve 24). Bu koşullar altında Mahkeme, başvurunun, nakil kararını bozmak için itiraz edilen nakil ile değerlendirme sicili arasında nasıl bir nedensel bağlantı kurmasının beklenebileceğini anlamamaktadır. Mahkeme, bu nedenle, Hükümet'in bu başlık altında tüketilmeme konusundaki itirazını da reddetmektedir.

(c) Kabul edilebilirliğe ilişkin sonuç

51. Mahkeme, başvurunun ne açıkça dayanaktan yoksun olduğunu ne de Sözleşme'nin 35. maddesinde sıralanan diğer gerekçelerle kabul edilemez olduğunu not etmektedir. Bu nedenle başvuru kabul edilebilir ilan edilmelidir.

B. Esas

52. Taraflar, yukarıda özetlenenler dışında ayrı bir beyanda bulunmamışlardır.

53. Mahkeme, mahkemeye erişim hakkının -yani medeni hukuk davalarında mahkemelerde dava açma hakkının- Mahkeme'nin hem teşkilatına hem de oluşumuna ve yargılamanın yürütülmesine ilişkin uygulanabilir garantileri ortaya koyan Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinde yer alan hakkın doğasında bulunan bir unsur teşkil ettiğini yinelemektedir.

Tüm bu unsurlar, Madde 6§1 ile güvence altına alınan adil yargılanma hakkını oluşturur (bakınız yukarıda anılan *Baka*, § 120).

54. Sözleşmenin 6 § 1 maddesinde güvence altına alınan adil yargılanma hakkı, tüm davacıların medeni haklarını savunmalarına imkan veren etkili bir yargı yoluna sahip olmasını gerektiren hukukun üstünlüğü ışığında yorumlanmalıdır (bakınız, diğer kararların yanı sıra, *Eşim v. Türkiye*, no. 59601/09, § 18, 17 Eylül 2013 ve *Al-Dulimi ve Montana Management Inc. v. İsviçre* [BD], no. 5809/08, § 126, ECHR 2016). Herkes, medeni hak ve yükümlülüklerine ilişkin herhangi bir iddiayı mahkeme önüne getirme hakkına sahiptir. Bu şekilde, 6 § 1 maddesi, erişim hakkının, yani medeni hukuk davalarında mahkemelerde dava açma hakkının belirli bir yönü olduğu "mahkemeye başvurma hakkını" içermektedir (bakınız, diğerlerinin yanı sıra, *Naît-Liman v. İsviçre*, yukarıda anılan, § 113).

55. Bu bağlamda Mahkeme, mahkemeye erişim hakkının mutlak olmadığını hatırlatmaktadır. Bireyin erişiminin yasanın işleyişi nedeniyle veya fiilen sınırlı olduğu durumlarda, Mahkeme, getirilen sınırlamanın hakkın özüne zarar verip vermediğini ve özellikle meşru bir amaç güdüp güdümediğini ve kullanılan araçlar ile ulaşılmak istenen amaç arasında makul bir orantılılık ilişkisi olup olmadığını inceleyecektir. Kısıtlama bu ilkelerle uyumluysa, 6. maddenin ihlali söz konusu olmayacaktır (bakınız yukarıda anılan *Baka*, § 120).

56. Mevcut davada, başvuruçunun nakil kararı, olağan bir mahkeme veya yargı yetkilerini kullanan başka bir organ tarafından incelenmemiş ve de incelemeye açık değildir. Bu kısıtlama, HSYK'nın kararlarının yargısal denetimine ilişkin anayasal yasaklamadan kaynaklanmaktadır; bu nedenle yargısal incelemenin olmaması iç hukuk açısından yasalıdır. Kısıtlamayla güdülen amacın meşruiyetine gelince, Hükümet, her bir zorunlu nakile yargısal incelemeye itiraz edilecek olunursa, bunun yargı sisteminin işleyişi üzerinde sürdürülemez bir yük oluşturacağını ve zorunlu rotasyon sistemini anlamsız hale getireceğini ileri sürmüştür.

57. Mahkeme önündeki soru, yargıçların belirli bir nakil veya atama sisteminin veya yönteminin bir başkasına tercih edilip edilmeyeceği ile ilgili değildir, yalnızca bir yargıcın gönüllü olmayan bir şekilde nakledilmesine ilişkin yargısal incelemenin tamamen yokluğunun hukukun üstünlüğü ve Sözleşme'nin 6§1 maddesi ile uyumlu olup olmadığı ile sınırlıdır. Mahkeme, kuvvetler ayrılığına ve yargı bağımsızlığının korunmasının gerekliliğine artan önemi vurgulamaktadır (bakınız *Ramos Nunes de Carvalho e Sá*, yukarıda anılan, § 196). Ayrıca, usuli güvencelere sahip olma gerekliliği ve bir yargıcın statüsü de dahil olmak üzere kariyerini etkileyen kararlara itiraz etme olasılığına ilişkin mevcut mutabakata dikkat

çekmektedir (bakınız yukarıda 32, 36, 38 ve 63. paragraflar). Dahası, çeşitli uluslararası raporlar, Türkiye'deki nakil mekanizmasının hakimler aleyhine uygunsuz kullanımına ilişkin endişeleri dile getirmektedir; bu durum, bu tür tedbirler için herhangi bir hukuki mercii bulunmaması gerçeğiyle daha da kötüleşmektedir (bakınız yukarıda 34-35, 37 ve 39. paragraflar). Son olarak, çok sayıda davacının nakillerine itiraz etmelerinin olası külfeti, medeni hak ve yükümlülüklerini mahkemelere tayin ettirme haklarına ağır basamaz. Yargıçların Sözleşmesel haklarının güvence altına alınmasında oynadıkları önemli rol göz önünde bulundurulduğunda, yargısal bağımsızlıklarının usulsüz dış veya iç etkiler tarafından tehlikeye atılmamasını sağlamak için usuli güvencelerin bulunması zorunludur. Aynı zamanda mevzubahis olan, yargı sisteminin işleyişine kamuoyunun güvenidir. Yargıçların kariyerleriyle ilgili konularda, bir yargıç aleyhine naklini talep eden tek taraflı bir kararın verildiği mevcut davada olduğu gibi, bu davada Mahkeme'ye sunulmamış olan, yargısal denetimin yapılmamasını istisnai olarak haklı kılan ağır nedenler olmalıdır.

58. Yukarıdaki değerlendirmeler ışığında Mahkeme, başvuruçunun mahkemeye erişiminin olmamasının herhangi bir meşru amaç gütmmediği ve buna göre bu hakkın özünün zedelenmiş olduğu sonucuna varmıştır (bakınız, *kıyasen*, yukarıda anılan *Baka*, § 121).

Dolayısıyla Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi ihlal edilmiştir.

BU NEDENLERDEN DOLAYI MAHKEME, SONUÇ OLARAK, OYBİRLİĞİYLE,

Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi bağlamında adil yargılanma hakkının ihlal edildiğine,

Başvuruçuya 12.500 Euro manevi tazminat, 8.000 Euro masraf ve giderler için ödeme yapılmasına karar vermiştir.